L’antifranquisme va ser democràtic

written by Ramón Flecha | 7 d'October de 2023

La immensa majoria de les persones del moviment antifranquista érem nítidament democràtiques, plurals i partidàries de totes les llibertats, obertes a totes les maneres de viure i pensar i només contràries als dictadors que volien imposar (com déiem en aquell moment) la “raó” de la força a la força de la raó. Escric este article exclusivament mogut per l’ànim de deixar per escrit la veritat que vaig viure directament i perquè la memòria d’aquelles persones extraordinàries no quede destruïda o tacada per sempre amb versions com la que ahir va eixir en un programa de televisió.

Hi ha una versió en la qual coincideixen els diferents partidaris de les dictadures. Als qui defensaven el franquisme (encara que ara ho oculten) els convé dir que l’oposició era partidària de Stalin o Mao perquè així presenten la seua dictadura com un mal menor enfront d’eixes alternatives. Als qui eren partidaris de Stalin o Mao els convé exactament la mateixa versió per a així presentar-se com els qui van protagonitzar el moviment antifranquista. Tots dos van anar de bracet en la transició per a manipular i prohibir la veritat sobre eixe passat i desgraciadament, malgrat el temps, continuen anant de bracet ara. Una de les estratègies que encara hui s’usa és excloure de la història als qui aportaven més persones i

força al moviment, les persones anomenades cristianes de base i les seues organitzacions (només una xicoteta part no érem de cap religió). En tot cas, volen invisibilitzar a totes les que érem persones democràtiques.

La immensa majoria dels qui participàvem en el moviment antifranquista rebutjàvem radicalment tota dictadura, defensàvem amb claredat la democràcia, els drets humans, les llibertats individuals, les diferents opcions sexuals, el pluralisme ideològic i de creences. Ací aporte el meu testimoniatge com a antifranquista des de 1966 (quan tenia 14 anys) fins a la fi de la dictadura. No sempre es donava la mateixa situació, però la que explique ací era la que es va donar en tots els moviments en què vaig participar i vaig liderar.

Costava moltíssima faena, riscos i represàlies construir un moviment com el que vam aconseguir per exemple en la universitat contra la pena de mort entre persones de molt diferents ideologies i creences. Quan ja hi havia assemblees molt majoritàries i democràtiques, apareixien els qui fins aquell moment estaven en el bar, no respectaven els torns de paraula, atacaven als qui no pensaven com ells i defensaven explícitament en les seues intervencions a dictadors que aplicaven la pena de mort, com Mao o Castro. Així aconseguien que en les assemblees només quedaren quatre i s'atribuïen el moviment. El mateix ocorria en fàbriques i barris. Ells es consideraven l'avantguarda i, per tant, tenien la línia correcta, a les persones les deien masses i, per tant, sempre estaven alienades i calia imposar-se a elles.

Dir que els qui ens oposàvem al franquisme érem partidaris d'altres dictadures és una mentida que només afavoreix als enemics de la democràcia i convé anar amb compte perquè ara estan creixent molt dins de les democràcies.

[Imatge: Wikimedia Commons]